

[Henry Christensen.]

giver arbejdsgiverne mulighed for at tage fornøden arbejdskraft ind på områder, hvor der er brug for det, så tror jeg også, at tilstrækkelig mange arbejdsgivere vil benytte sig deraf, så at problemet kan blive løst.

Til slut skal jeg udtale håbet om, at vi i det udvalg, der bliver nedsat, trods alt må kunne finde frem til en løsning af nogle af de foreliggende problemer.

Lindberg: Jeg vil gerne først sige til det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen, som var inde på specielle forhold vedrørende bogtrykkerfagets lærlinguddannelse, at jeg ikke har tallene for, hvordan ledigheden har været indenfor bogtrykkerfaget gennem de senere år præsent, og at jeg heller ikke har beskæftiget mig med lærlingereglerne, da jeg har opfattet dette forslag som særlig tagende sigte på byggeindustrien. Men jeg vil gerne sige, at vi altid er rede til at være med til at rette, hvor der er misforhold tilstede. Jeg føler mig dog ingenlunde sikker på, at der er et sådant misforhold indenfor bogtrykkerfaget. Jeg sagde i mine første bemærkninger, at i det store og hele var der ikke mere sådanne grænser indenfor fagene, men at de fandtes på ganske få områder, og bogtrykkerfaget er altså et af dem, men udtale mig præcis om, hvordan forholdene er, kan jeg ikke på stående fod.

Det har jo vist sig meget tydeligt gennem den diskussion, som har været ført her, at man fra forslagsstillernes side i og for sig gerne vil stille tingene således op, at man siger: vi har ikke tænkt på nogen tvungen voldgift, vi har bare villet bringe parterne i kontakt med hinanden; ganske vist har vi så sagt, at hvis man ikke er enig inden 1. maj, så kommer den tvungne voldgift, men det, der er hovedønsket — sådan har man gerne villet fremstille det — er, at parterne skulle gå i forhandling.

Jeg vil gerne spørge de ærede forslagsstillere, om de tror, at arbejdsmarkedets parter er så langt fra hinanden, at de ikke kender disse problemer og ikke har drøftet dem før.

Dernæst vil jeg tilføje, at man vel ikke kunne finde noget dårligere tidspunkt at opfordre parterne til at gå i forhandling end netop nu, hvor alle andre problemer optager

sindene. Når man har sat grænsen 1. maj, må det være meningen, at disse problemer skal indgå i overenskomstforhandlingerne, men jeg kan forsikre d'herred, at der er nok at tage fat på, uden at disse problemer behøver at komme med. Der er nok at rydde af vejen allerede nu.

Men det, der ligger bagved, er alligevel til syvende og sidst den tvungne voldgift. Her kan man vel sige, som det gamle ord siger: det har pigen for sin gode vilje. Nu har de to partier stillet forslag om tvungen voldgift, og så siger det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, som ellers kan lide tvungen voldgift, at forslaget er det rene dilettanteri. Det har man altså for sin gode vilje, men det må man snakke om indenfor murene. Jeg må dog sige, at hele det store problem, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard rullede op på grundlag af det foredrag, som kontorchef Vedel-Petersen holdt på Hindsgavl i sommer om bevægelighed på arbejdsmarkedet, har mange forskellige sider. Det hjælper jo ingenting, når man for eksempel står i Helsingør og skal bruge 100 arbejdere, at man har disse 100 arbejdere gående ledige i Jylland i en af de arbejdsløshedsøer, man kender. Hvis man ikke kan byde boliger til disse hundrede mennesker, kan man ikke løse bevægelsesproblemet.

Hele boligspørgsmålet er en af siderne. En anden af siderne er det rent menneskelige problem. Man kan i almindelighed ikke forlange af en mand, som er vant til at have meget fint arbejde, at han, fordi han bliver ledig måske en måned eller to, skal gå ud og tage noget arbejde, hvorved han er nogenlunde sikker på at få sine fingre ødelagt til det arbejde, han normalt har. Der er mange problemer, der spiller ind i spørgsmålet om bevægeligheden, og det kan ikke løses med bare at sige: når der ikke er flere murere, tager vi nogle arbejdsløse ind og gør dem til murere. Så let er problemet ikke. Derfor synes jeg, man skulle forstå, at de problemer, man her taler om, har været drøftet mellem parterne, og at der bliver gjort, hvad der kan gøres, for at løse dem.

Vi er i virkeligheden nået et meget langt stykke vej frem. Jeg kan som eksempel nævne, at en ung mand, som ikke er mere end et par og tyve år, har skiftet fag ti gange i løbet af fire år. Det tyder jo på en vis bevæ-